

at der angaaende Sagen bliver nedsat et Udvalg, saaledes at vi kan faa alle Oplysninger og fuld Klarhed over Sagen, inden der skal træffes endelig Afgørelse i den i dette høje Ting.

Vanggaard: Jeg vil slutte mig til nogle Udtalelser, der faldt fra mit Partis ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard angaaende den norske Sælfangst ved Østgrønlands Kyst. Denne Sælfangst, som forskellige Talere har været inde paa, ogsaa den sidste ærede Taler, har i mange Aar haft et meget stort Omfang. Der dræbes i Tusindvis for ikke at sige i Titusindvis af unge Sæler, som endnu ikke er modne og derfor ikke kan give tilstrækkeligt med Spæk, saa Fangsten paa en vis Maade er uøkonomisk; men det store Antal bøder derpaa.

Det er en Livsbetingelse for Befolkningen i Vestgrønland, at Sælbestanden ikke formindskes. Selv om man har faaet andre Erhverv til Supplering som Fiskeri og Faareavl, spiller Sælfangsten og vil fremdeles spille en meget betydelig Rolle for den grønlandske Befolkning. Den er uundværlig. Og som det ærede Medlem Hr. Zahle paaviste fra Grønlandsdelegationens Rejse, saa vi i Sydgrønland en følelig Mangel paa Sælskind. Man manglede Skind baade til Beklædning og Fartøjer. Og selv om det sidste i nogen Maade kan ophjælpes ved moderne Midler, er det samme ikke Tilfældet med Hensyn til Klædningen.

Der melder sig her et alvorligt Problem. Nordmændene har desværre baade med Hensyn til Sælfangst og Hvalfangst udviklet en Rovdrift paa Havene, som ikke drives af nogen anden Nation. Denne Massedræbning af Sæl har bevirket, at Sæltrækket til Vestgrønland i følelig Mængde er aftaget, og hvis Nordmændene tilsigter at gøre sig populære hos Vestgrønlands Befolkning, er det i alt Fald ikke Vejen, at de fortsat dræber disse Ungsæler i Titusindevis. Efter det, man har set og hørt, formoder jeg, at de i nogen Maade tilsigter det, men det skulde da ogsaa gøre det muligt, at de vilde interessere sig for at bringe en Forandring i dette Forhold.

Denne Sælfangst foregaar ganske vist væsentligst udenfor Søterritoriet; men den vil faa en fastere Basis, hvis Nordmændene faar Besættelsestilladelse paa Strækningen mellem Angmagssalik og Lindenøvs Fjord. Det er vanskeligt at overskue, hvor megen Fordel det vil bringe denne Fangst, og hvor megen Skade det yderligere vil gøre

det grønlandske Erhverv. Men det vil neppe virke gunstigt i denne Retning. Mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, omtalte dette Forhold i sin Tale og henstillede det, saa vidt jeg forstod, til den højtærede Udenrigsministers Overvejelse. Jeg vil stille det direkte Spørgsmaal, om Regeringen vil være betænkt paa at indlede Forhandlinger om denne Sag, saaledes at denne Rovdrift kan bringes til Afslutning.

Og jeg vil mene, at dette saa vel som meget andet burde være gaaet forud for denne Traktats Vedtagelse. Der er sagt og med Rette, at naar der foreslaas Ofre bragt fra dansk Side, er det ikke mindst i Haab om, at dette skulde bidrage til et godt Forhold mellem Danmark og Norge, et Forhold, som alle Danskere utvivlsomt nærer et oprigtigt Ønske om maa være til Stede. Men naar visse fundamentale Ting ikke bringes til en Afslutning, forinden Traktatens Vedtagelse, saa er Udsigterne til en Forbedring af Forholdet mellem de to Lande maaske ikke de største. Der er i alt Fald en Del af os, der med Bekymring har set saadanne Udtalelser i det norske Storting fra mest ansvarlig Side som: at det vigtigste fremdeles staar aabent, og: at man mener at være ved Begyndelsen af dette Spørgsmaal. Det lover jo ikke godt for, at en saadan Traktat skulde være Afslutningen paa Vanskeligheder vedrørende dette Spørgsmaal de to Folk imellem, naar man tværtimod fra anden Side mener, at den snarere vil være Begyndelsen til nye Vanskeligheder.

Jeg ser ogsaa af det norske Blad „Tidens Tegn“, at der med Statsstøtte forberedes Fangstekspeditioner endda til Grønlands Vestkyst. Jeg vil ikke sige, at man har Grund til at mene, at disse Ekspeditioner har et politisk Formaal; men det ser dog noget mærkeligt ud, at de etableres netop nu og med Statsstøtte, inden denne Traktat vedtages hernede.

Jeg mener saaledes, at der er adskillige Forhold, som ikke er klaret i dette Øjeblik, da denne Traktat fremsættes til Vedtagelse. Denne Uklarhed har fyldt mig med Bekymring overfor dette paa nærværende Tidspunkt at vedtage denne Traktat, en Bekymring, som jeg ved deles af andre indenfor Venstre. Jeg vil derfor henstille, at disse uklare Forhold søges bragt til en Ordning, inden vi gaar til at vedtage Traktat om det grønlandske Spørgsmaal, og at Traktatsspørgsmaalet saa længe stilles i Bero.